

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 37-198 București, ROMANIA

MICHAEL TOLKIN

Among the Dead

Copyright © The White Mountain Company, 1993
All rights reserved

Traducere din limba engleză
FLORENTINA CONSTANTINESCU

Ediția I

Copyright © 1995

RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
GHEORGHE MARINESCU

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Mai 1995

ISBN 973-9164-93-5

CUPRINS

CAPITOLUL 1

Un prânz foarte lung / 9

CAPITOLUL 2

Poarta / 29

CAPITOLUL 3

Bufetul / 59

CAPITOLUL 4

Amtrak / 86

CAPITOLUL 5

Lumini / 105

CAPITOLUL 6

Printre morți / 125

CAPITOLUL 7

Relații cu publicul / 155

CAPITOLUL 8

Familia / 183

CAPITOLUL 9

Supoziții în legătură cu scrisoarea / 202

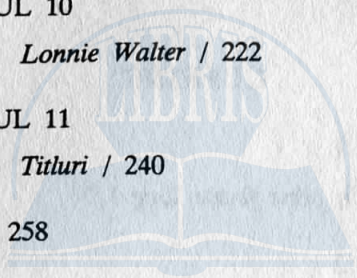
CAPITOLUL 10

Lonnie Walter / 222

CAPITOLUL 11

Titluri / 240

SFÎRȘIT / 258

Pentru W.L.M., S.T.T., E.C.T.

Capitolul 1

Un prînz foarte lung

În noaptea dinaintea marii schimbări, Frank Gale i-a scris o scrisoare soției lui. Ea dormea în dormitorul de sus. Ar fi vrut să-i spună atîtea lucruri, dar numai într-un singur fel. Foarte sincer.

Înainte să-i vină ideea scrisorii, se gîndise să o invite la un restaurant și să i se destăinuie în timpul cinei. Cînd se mai concepușe vreun plan cu mai multă eleganță sau dramatism ? Atenția pentru detaliile acelei seri cerea atîta concentrare, încît Frank ar fi atins, fără teamă sau trac, o stare de meditație pură, o stare în care nimic din ce ar fi spus n-ar fi sunat forțat sau deplasat. Și, ca răsplată a strădaniilor sale, în această teribilă situație, soția sa l-ar fi iertat. Puteau angaja o bonă pentru Madeleine, iar el ar fi rezervat o masă la restaurant. Ar fi mers împreună, iar acolo ar fi întreat-o pe Anna cu blîndețe despre cum își petrecuse ziua. Ar fi fost drăguț cu ea. Cum altfel decît sub aceste prefăcătorii pămîntești își putea ascunde stînghereala, atunci cînd Anna, care era atît de sensibilă, ar fi aflat că ceva nu mergea bine ? Decît să-i pună sentimentele la încercare, era mai bine să o lase pe ea să întrebe. Dacă Anna i-ar bănuși măcar tristețea, ar încerca cu siguranță un val de compasiune și înțelegere care nu i-ar da dreptul să fie supărată și nici n-ar avea remușcări.

Dar dacă îi făcea mărturisirea într-un restaurant, erau și multe inconveniente. Ce se întimpla dacă-și pierdea șirul gîndurilor sau ezita în mijlocul unei fraze ? Anna s-ar fi trezit brusc, dîndu-și seama imediat de sensul spuselor lui.

Și dacă începea să țipe? Până unde putea conta pe compasiunea ei? Voia să fie loial. Dacă simțea nevoia să se supere, și el era sigur că așa va fi, voia s-o ajute. Anna trebuia să se afle într-un loc unde-și putea exterioriza tristețea și furia, fără să-și facă rău ei sau celorlalți, unde să nu existe martori ai umilinței ei. În clipa în care îi venise strălucita idee de a pleca în Mexic, Frank se și imagina spunându-i totul în timp ce se plimba pe plajă, acolo unde nisipul ar fi oprit-o dacă voia să fugă de el... sau poate într-o după-amiază târzie, în timp ce înotau amândoi în ocean. Madeleine ar fi rămas la hotel cu o bonă mexicană, una dintre acele femei care făceau pe bunica de ocazie pentru câțiva dolari. Frank ar fi dus-o pe Anna să înoate, apoi, cu trupurile implicate mecanic în mișcare, cu gândurile și emoțiile oarecum destinse, i-ar fi spus ceea ce îi venea atât de greu să-i mărturisească. Dar apa nu i-ar fi dat Annei nici un avantaj. De ce s-o oblige să înoate și în același timp să-l asculte? Dacă, șocată și nefericită, s-ar fi înecat? Care era avantajul? Și de ce Frank ținea morțiș să existe un avantaj? Pentru că voia să fie corect. Iar dreptatea îi cerea să acorde Annei privilegiul de a-l părăsi, de a nu-l mai vedea niciodată. De aceea, ideea scrisorii era răspunsul căutat.

Timp de câteva zile o compusese în minte, asemănându-se în sinea lui cu Mozart meditând la una din simfonii, înainte de a pune mâna pe pană. Încerca mulțumirea de sine și împăcarea celui care a renunțat să mai lupte pentru o cauză josnică. Oare de când îi era atîta silă de el însuși? Gîndindu-se cît de aproape fusese să-i mărturisească totul, într-un restaurant, acum își dădea seama că s-ar fi acoperit de rușine *dacă* ar fi făcut-o, ca și cînd această mică piesă pregătită pentru Anna i-ar fi dezvăluit brusc întreaga lui deșertăciune morală. Și mai ales că oricine ar fi avut un caracter cu adevărat frumos găsea această idee cel puțin stupidă. Cum să începi reconstruirea căsniciei umilindu-ți soția în public? Atmosfera restaurantului ar fi obligat-o pe Anna la un comportament manierat; nu va putea să țipe sau să plîngă, oricît de adînc ar fi rănit-o confesiunea lui. Aerul

meditativ pe care și-l pregătea ar fi fost o adevărată armă. Dacă-i spunea în timp ce înotau? Nu, apa era tot un fel de constrîngere. Ca și scrisoarea, de altfel. Totuși nimic nu era mai decent și nu-i menaja mai mult demnitatea ca o scrisoare elegantă, scrisă de mîna, în nici un caz dactilografiată. Hotărît deja în privința scrisorii, nu vedea decît o singură cale să i-o transmită. O va lăsa singură să o citească, în timp ce el și fetița lor, de trei ani, vor ieși la o plimbare pe plajă sau poate în oraș, să-i facă un cadou. Anna va fi singură cînd o va citi, așa că putea reacționa în orice fel. Era liberă să plece, să rămîna, să aleagă. Putea să spargă toate geamurile camerei, să zgîrie hîrtia cu unghiile, să-i arunce hainele în mijlocul holului, să spargă oglinzile, să ardă covoarele și apoi, văzînd că el nu protestează, își va da seama că o iubește și poate îl va ierta.

Știa că, odată hotărît să fie sincer, vor avea nevoie de timp să se vindece de efectul scrisorii care, cu siguranță, o va îndepărta foarte mult de el. Mexicul va fi vindecarea. Va veni o clipă, după cîteva zile de la scrisoare, cînd ea, privindu-l, îi va spune: „Te iubesc“ și va vorbi serios. El va rosti: „Te iubesc“ și totul se va sfîrși.

O alarmase deja pe Anna cu entuziasmul lui pentru călătorie. Fusese într-adevăr vorba de plecare și înainte, dar acum o anunțase brusc că luase biletele, doar cu trei zile înaintea începerii vacanței.

De șase luni încoace, Anna îi repeta că simte un gol imens ori de cîte ori el se întorcea acasă și că tot ce făcea era forțat și mecanic. Îl trezea în toiul nopții povestindu-i coșmaruri în care îl vedea cu altă femeie, sau cu altă familie, iar el de fiecare dată o ajuta să le tălmăcească în mod convenabil. De multe ori fusese dezamăgit de slujbă, dar cu sprijinul ei se ambiționase, reușind adevărate performanțe. Îi spunea Annei că visele despre o altă femeie însemnau că în subconștientul ei îl considera expus mulțor tentații la studiourile de înregistrare pe care le conducea alături de fratele lui.

— Trebuie să-mi spui adevărul, spunea ea. Nu e cinstit să mă minți.

Dar el o mințea.

— Visele despre altă femeie sînt simbolice, îi explica Frank. E doar îngrijorarea ta că m-am însurat cu studioul muzicale.

Asta o calma două-trei zile, apoi îi repeta :

— Cred că înnebunesc. Sînt obsedată de tot și de toți.

El îi recomandase un psihiatru spunîndu-i că o iubește.

Îl durea de fiecare dată cînd trebuia să-i contrazică intuiția. Acum voia să dea cărțile pe față, implorînd-o să-l ajute să stăpînească demonul ce îl îndemna să înșele și să mintă, dar totuși fără să-i dea dreptul de a fi ea cea rănită. Ar putea atît de ușor s-o roage : „Ajută-mă, Anna, ajută-mă să scap de boala asta care mă face să spun numai minciuni“. În ciuda impulsului de a se umili, se simțea stăpînit de o teribilă slăbiciune, care era doar primul spasm al distrofiei musculare care îl aștepta dacă ar fi continuat să-i răpească soției dreptul de a-l urî. În loc să-i spună adevărul, pentru ca să-l poată urî pentru minciunile lui și nu pentru sentimentele pe care le încerca în legătură cu ele, prefera să se scufunde în continuare în mocirla lor. Cum să-i mărturisească totul fără pic de mîndrie ? Și apoi cum s-o recompenseze ? Fiecare minciună îi dădea Annei o grămadă de motive să-l condamne, dar ce pedeapsă putea șterge clipele de extaz pe care el și Mary Sifka le smulgeau din trupurile lor ? Se întreba ce putea să-i facă, mai mult decît să-l părăsească, pentru a-l determina să simtă întreaga durere ce o provocase soției lui ?

Așezat la birou își scoase jurnalul. În el nu era doar o înșiruire de evenimente. Zilnic încerca să concentreze în cîteva cuvinte evenimentele care semnificau ceva pentru el. Spera ca odată să-l răsfoiască și să completeze spațiile libere dintre cuvinte, dar cu trecerea timpului uitase rînd pe rînd ce anume îl inspirase să scrie acele gînduri. Ieri, scrisese : SPERANȚĂ — INSPIRAȚIE — SCRISOARE. Venise vremea să scrie scrisoarea. Întîi o va compune în carnet și apoi, cînd va fi gata, o va copia pe cartea poștală cumpărată de la magazinul de suveniruri al Muzeului Districtual. Era reproducerea unei picturi mexicane, reprezentînd o femeie ducînd un coș cu flori. Începu :

Dragă Anna,

E foarte greu.

Începe deja să cerșească milă ?

Acum sînt pe plajă. Știi că vei fi tristă citind aceste rînduri.

Nu e destul de directă. Nu-i da impresia că-i cunoști sentimentele. Poate va fi indiferentă. Sau, cine știe, are și ea o legătură și va sfîrși prin a mă părăsi, acum cînd toată mascarada se apropie de final. Să cred oare că are pe cineva ? Ar trebui să fie o actriță mai bună decît mine și nu cred că este.

Te iubesc. M-ai întrebat de ce eram atît de nerăbdător să plecăm în vacanță ; e adevărat, aveam mare nevoie să evadez un timp de la birou, dar nu e vorba doar de asta. De cîteva luni...

Nu, asta e un mod de a te ascunde. „Cîteva“ nu e suficient, trebuie să-i spun adevărul.

De șase luni, ai observat că am fost distant și am fost. Am avut o legătură. Acum totul s-a terminat. Definitiv. Am vrut să plecăm în vacanță, ca să găsim o cale să ne salvăm. Nu știu cum ai să privești asta, dar tot ce-ți pot spune este că te implor să mă ierți, însă, dacă n-ai să vrei, am să înțeleg.

Tăie ultima propoziție. Într-un fel, gîndi, scrisoarea va suna mai convingător dacă nu-i cerea Annei nimic. Spunîndu-i că nu știe cum va interpreta ea, însemna că luase deja în calcul mai multe posibilități. Dacă ea ar fi studiat fraza, ca de altfel întreaga scrisoare, cum putea să nu observe strategia ce se ascundea sub fiecare cuvînt ? Ar fi vrut ca ea să creadă scrisoarea țîșnită spontan din suflul lui, o mărturisire pentru inima lui, nu pentru a ei. Dacă renunța la ultima idee și sfîrșea cu „să ne salvăm“, ce altceva putea să-i inspire, în afară de milă ? Cuvintele lui o rugau să i se alătore într-o strădanie de care amîndoi aveau nevoie. Dar mai ales gravitatea lor ar fi împins-o pe Anna la un comportament și la o atitudine anume în

legătură cu motivele aventurii lui. Așa încât, era sigur că Anna va folosi rugămintea în interesul ei. Prin „să ne salvăm“ o obliga să fie la egalitate cu el. Sacrificiul ascuns în cuvintele astea îi dădea un avantaj enorm asupra lui. Va aprecia ea, oare, gestul? Probabil că într-o zi, gândi el, am să-i pot arăta încercările pe care le-am făcut înainte de a-i scrie. Dar nu, totuși nu.

Știa că prima întrebare a Annei va fi: „Cine a fost ea?“, sau mai degrabă: „Cine este ea?“. Nu-i putea răspunde: „N-are importanță!“, pentru că știa bine că avea. Dacă nu-i răspundea, cum putea justifica faptul că-i lua apărarea celeilalte femei, iar, dacă într-adevăr o apăra, cum putea pretinde că totul s-a terminat? Revenind la scrisoare, o copie încă o dată, păstrînd fraza de încheiere cu... „am să înțeleg...“. Acum scrisoarea glăsuia:

Te iubesc. M-ai întreb de ce eram atît de nerăbdător să plecăm în vacanță; e adevărat, aveam mare nevoie să evadăm un timp de la birou, dar nu e numai asta.

De șase luni, ai observat că am fost distant și am fost. M-ai întrebat dacă există o altă femeie în viața mea, iar eu am spus nu, dar te-am minșit. Am avut o legătură cu Mary Sifka. Acum totul s-a terminat. Definitiv. Am vrut să plecăm în vacanță, ca să găsim o cale să ne salvăm. Nu știu cum ai să primești asta, dar tot ce-ți pot spune este că te implor să mă ierți, însă, dacă n-ai să vrei, am să înțeleg. Te iubesc.

Reciti scrisoarea și tăie cuvîntul „definitiv“, pentru că, luat ca atare, atrăgea atenția; era în cel mai bun caz o înfloritură retorică. Dacă îi spusese deja că totul se terminase la ce bun cuvîntul „definitiv“? Ori se terminase, ori nu și, dacă se terminase, atunci se terminase definitiv. Satisfăcut de cele scrise, scoase cartea poștală din plic. O deschise larg. Cînd o cumpărase, mai alesese una, o reproducere după Rothko, două cîmpii întinse, una neagră, cealaltă de culoarea argilei, așezată deasupra unei întinderi de pămînt mai mici, de culoare verde închis. Cele

două părți se deschideau pînă la capăt, formînd ceva asemănător unui cort, și acum regreta că nu o cumpărase, mai ales că i-ar fi fost mai ușor să scrie pe ea de la cap la coadă, decît pe asta, fragmentat, în două bucăți. Alegerea reproducerii mexicane i se părea acum prea sentimentală și previzibilă, deși Rothko, cu acel sens specific de finalitate, îi apărea din cale afară de sobru. Nu-i oferea el Annei flori? Și o femeie? Se va gândi cu siguranță la femeie și la calvarul ei. Dar pur și simplu nu voia să scrie pe amîndouă părțile. Dacă se străduia puțin, cu atenție și răbdare, și dacă nu începea cu: „Dragă Anna“, ci brusc de la capătul paginii, lăsînd spații înguste la margine, scrisoarea putea încăpea foarte bine pe o singură parte.

În timp ce copia, ceva anume îl făcu să se simtă foarte fericit. Era încîntat de alegerea făcută, mai ales că reușea să-i distragă atenția Annei de la adulter, îndreptînd-o spre ceva care îi privea pe amîndoi. Dacă izbutea asta, era convins că îl va crede cu adevărat sincer. Era foarte important ca Anna să nu se cramponeze de acel cuvînt. Scria de obicei dezordonat, dar acum, rotunjea fiecare literă cu mare grijă.

După ce termină, luă scrisoarea cu el în dormitor. Se dezbracă încet. Anna dormea întotdeauna foarte adînc, așa că nu se temea că o putea trezi. Bagajul pentru a doua zi era deschis pe jos. Puse scrisoarea într-unul din buzunarele genții lui de voiaj.

Îi era sete și coborî în bucătărie. Bău din sticla cu suc de grapefruit, lăsîndu-i puțin și Madeleinei. Ar mai fi vrut, așa că îl bău pe tot, scuizîndu-se în gînd că a doua zi dimineața fetița ar putea să bea lapte sau apă, iar Anna îi putea cumpăra suc de la aeroport.

Apoi, în timp ce urca scările ca s-o vadă dormind, regretă gestul. Fetița era dezvelită, iar părul îi era umed. De ce transpiră oare? se întrebă el. Visa că aleargă sau pur și simplu căldura copilăriei?

Poate că ar fi fost bine să scrie „să ne salvăm familia“. Cu siguranță avea nevoie de timp, nu numai în privința soției, ci și a fiicei. Îi era frică să nu-l urască. Avea numai trei ani, acum, dar cît mai era pînă ce în caracterul ei avea

să se strecoare dușmănia pentru tatăl ei? Dacă nu era chiar dușmănie, atunci ceva asemănător, nu tot timpul, doar atunci când vorbea prea mult; de exemplu, dacă treceau printr-o regiune necunoscută și el se uita pe hartă, explicându-i fetiței fiecare mișcare, o auzea spunându-i, de pe locul din spate, să tacă. De câte ori îi făcea observație, el își dădea seama că vorbește într-adevăr ca o moară stricată. Și dacă par plictisitor unui copil, se întrebă el, nu e de mirare că am atît de puțini prieteni. Îi vorbea atît de mult copilului, crezînd că se simte bine auzindu-i vocea și că astfel va crește o ființă mai bună, datorită tocmai atenției cu care el îi va explica totul. Credea că astfel îi vine în ajutor și este un tată bun. Dar ea nu se arăta deloc interesată de explicațiile lui.

Privind-o în oglinda retrovizoare, cît de îndepărtată era de el, își spunea că această detașare a copilului reflecta dezinteresul lui pentru căsnicie. Se condamna atunci, știind că acesta era doar începutul unei vieți dezorientate și lipsite de dragoste pentru fiica lui. Mai tîrziu, după o analiză îndelungată și dureroasă, ea va înțelege care era exemplul dat de tatăl său și mai ales ce anume îl determinase să-i dea acest exemplu, iar caracterul ei se va modela.

Acum dormea zîmbind, îmbrățișîndu-și micul ursuleț alb, favoritul ei. Acele trăsături dureroase ale caracterului ei erau deocamdată ascunse undeva, foarte adînc. Oare ce ar fi schimbat el în ea dacă ar fi putut? De cîteva ori fuseră la munte și, în timp ce se plimbau prin pădure, ea plînsese că vrea în brațe. Era pe deplin fericită numai în casă sau pe plajă. Frank era neliniștit și căutase toate motivele pe care le-ar putea avea un copil, care adora călătoriile cu avionul, să se teamă de copaci. Se născuse cu siguranță într-o lume plină de îngeri păzitori.

Dar ceea ce disprețuia la fiica lui, care îl disprețuia la rîndul ei, era oare teama de copaci? Se simțea gata să accepte că iubea chiar această ură precoce, sentiment ce o putea face independentă, devenind o femeie care va impune respect. Călătoria în Mexic îi era de mare ajutor pentru a recîștiga dragostea fiicei și soției.

Făcu un duș și se așeză lîngă Anna. Puse un picior peste coapsele ei și, văzînd că ea nu se trezește, de fapt nici nu se aștepta, se răsuci pe cealaltă parte. În fond, e foarte cinstit să las un spațiu între noi, pînă cînd îmi va da voie s-o îmbrățișez, își zise.

În lunile cît durase legătura cu Mary Sifka, nu petrecuseră nici o noapte împreună. Ea era asistenta agentului de asigurări cu care lucra firma lui și a fratelui său mai mic, Lowell. Dețineau împreună douăzeci de magazine cu înregistrări muzicale și video în toată California. Lowell era homosexual, nu se căsătorise niciodată și, pentru că Frank avea o familie și voia să locuiască în Los Angeles, Lowell era cel care se ocupa de magazinele din afara orașului. Deși aveau o sucursală în Santa Monica, el locuia în San Diego, unde aveau trei magazine. Făcea parte din tradiția familiei ca Lowell să meargă întotdeauna în orașele cu magazine noi, pentru că, fiind homosexual, călătorea mai ușor ca Frank. Realitatea era însă alta și nu avea nici o legătură cu faptul că fratele lui era homosexual. Lowell se ocupa de afaceri, fiind mult mai capabil. Toți știau asta, dar n-o spuneau niciodată, pentru că, admitînd realitatea, ar fi trebuit să reflecteze la incompetența lui Frank. Era posibil ca familia să fi acceptat homosexualitatea lui Lowell tocmai datorită acestei calități. Într-un moment de disperare, într-o noapte cînd Frank se întorsese acasă după o ceartă cu Lowell, în care acesta îl învinuise că greșise un inventar, Frank se întrebă dacă ar fi devenit un om de afaceri mai bun împrumutînd defectul lui Lowell. Și oare Lowell ar fi fost la fel de bun dacă ar fi fost normal? Dar sînt o mulțime de oameni de afaceri remarcabili care sînt normali, strigase Frank în sinea lui, în noaptea aceea. Și existau bineînțeles și homosexuali incompetenți.

De asigurări se ocupase întotdeauna Lowell, dar într-una din zile, cînd el nu putuse să se întoarcă la timp în Los Angeles unde avea de semnat ceva, Mary Sifka venise cu hîrțile în biroul lor. Și ea era căsătorită, cu un avocat, și aveau doi copii. Ea nu-i dorise.

Frank se îndrăgostise de înverșunarea lui Mary. Mai sărutase vreodată o femeie care să aibă o asemenea clarviziune asupra lumii ? Anna era optimistă prin definiție, ca de altfel toți cei pe care-i cunoștea și, dacă ar fi aflat vreodată că lumea se sfârșește în timpul vieții ei, ar fi alungat imediat ideea din minte. Mary era altfel. Putea să jure că sentimentele ei în privința lumii se bazau numai pe logică și că privea lumea prin prisma spiritului ei întunecat pentru că această lume fusese brutală cu ea. Dar era în același timp o femeie inteligentă și puternică, iar el avea nevoie de o asemenea femeie. Deși ocupa o slujbă din cale afară de plicticoasă, și-o lua în serios lucrând cu îndrăjire, temându-se că altfel va sfârși într-o stare de decadentă. Muncea mai mult ca el, amîndoi o știau, dar el totuși primea în trei luni ceea ce ea câștiga într-un an.

Acum venise vremea să n-o mai iubească. Îi va fi dor de ea, dar femeia de alături era mult mai importantă pentru el, la fel și fetița care dormea în camera vecină.

Adormi cu senzația că se roagă, satisfăcut că reușise să-și calce pe inimă și că făcuse tot ce se putea. Fusese într-adevăr generos.

Avionul decola la trei după-amiază. Urma să se întâlnească cu Madeleine și Anna la aeroport. Anna îl rugase să-și ia liber în ziua aceea, dar el îi motivase că, din moment ce va lipsi o săptămînă și jumătate, trebuia să se ducă la birou. De la restaurantul unde se întâlnea cu Mary Sifka, va lua o mașină pînă la aeroport.

La micul dejun Madeleine îl rugase să o țină în brațe pînă termină de mîncat. El se gîndea la micul dejun de a doua zi, din Mexic, cu multe fructe, brînză și cafele cu suc proaspăt, toate așezate pe masa lungă din sufrageria hotelului, al cărei perete de sticlă dădea spre ocean. Madeleine va cere gem și jeleu, iar el îi va da, deși acasă încerca să nu-i ofere prea multe dulciuri. Chelnerul le va aduce în boluri mici de inox, trei sau patru pe un suport rotativ, avînd alături lingurițe mici. Lîngă ei vor lua micul dejun alte familii, iar Madeleine va găsi, ca întotdeauna, o fată sau un băiat, cu trei, patru ani mai mare, și îl va forța să devină prietenul ei; părinții vor schimba obișnuitele

banalități legate de vîrsta copiilor, școală, locuințe bune sau rele, iar Anna va aranja o întîlnire cu ei pentru cină. Însă după ce va citi scrisoarea, nu va mai fi nici o altă familie la masa lor, dar el o va păsui o zi și o noapte înainte de a-i face surpriza, înainte de a afla de Mary Sifka. Vor rămîne în Mexic o săptămînă și jumătate. Îi datora o zi de liniște.

Dacă ea nu pleca imediat, iar el în sinea lui spera să-l ierte, vor fi încă două, trei zile de teribilă încordare. Da, era totuși ceva care îl făcea fericit, anticipînd suferința prin care va trece. Această furtună de trăiri puternice îi va lăsa proaspeți, deschiși și apoi, cu puțin noroc și strădanie, vor putea să fie chiar tandri unul cu celălalt. Dacă Anna îi va cere să-și dovedească dragostea, îi va spune că e timpul să aibă încă un copil, copilul pe care el i-l refuzase mereu. Ce putea să-i ofere mai mult ? Și cînd îl va ruga să o privească în ochi și să-i jure credință, va crede cu adevărat, în adîncul inimii, tot ce-i va promite ? Sau va spune : „Sper“. Iar dacă se va eschiva, va găsi calea cea mai potrivită ? Dacă voia iertare și refacerea căsătoriei, va trebui să-i jure credință, iar el știa că acest legămint va fi făcut în fața eternității.

În plus, se săturase să-și trateze superficial familia. Simțea nevoia să fie bărbat și, dacă asta presupunea mai mult decît se aștepta, ei bine, va spune adevărul.

Îi va spune întotdeauna adevărul, indiferent cum va suna el ? Ceva din puterea și din vraja confesiunii îl îmbăta ; se vedea tronînd deasupra unui munte de adevăr, cu mîinile împreunate ca pentru rugăciune. Apoi simți o izbucnire de minunată fericire și, ca o recompensă pentru sinceritatea lui, aștepta ca totul să ducă la creșterea pasiunii lor. Era egoism ? Nu.

După micul dejun își luă rămas-bun de la Anna și Madeleine.

— Unde mergem noi astăzi ? își întrebă fiica.

— Unde mergem ? spuse ea. Îi arătase fotografiile cu Mexicul și ea își adusese chiar costumul de baie pe care urma să-l poarte acolo.

— Mergem în Mexic, rosti el.